

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 166/12
Люксембург, 13 декември 2012 г.

Решение по дело C-215/11
Iwona Szyrocka/SiGer Technologie GmbH

Правото на Съюза урежда изчерпателно изискванията, на които трябва да отговарят молбите за издаване на европейска заповед за плащане

Длъжникът трябва да има възможност да претендира пълния размер на лихвите, начислени до датата на плащането на главницата по вземането

С цел да се опростят, ускорят и намалят разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания, Регламент № 1896/2006¹ въвежда процедура за европейска заповед за плащане. С него се определят по-конкретно реквизитите на всяка молба за издаване на европейска заповед за плащане, между които е и размерът на вземането. Формулярът, който позволява да бъде издадена европейска заповед за плащане, се съдържа в приложение към регламента (Приложение V).

Полският Граждански процесуален кодекс предвижда, че по имуществени дела, с цел да бъдат определени разноските, свързани с производството, в молбата трябва да се посочи стойността на вземането, извън случаите, в които това вземане съответства на размера на посочената парична сума. Ако тези данни не бъдат посочени, молителят следва да поправи молбата си, да я допълни или да заплати разноските за това в едноседмичен срок.

През 2011 г. г-жа Szyrocka, с постоянно местожителство в Пола, подава до полски съд молба за издаване на европейска заповед за плащане юрисдикция срещу SiGer Technologie GmbH със седалище в Германия. Тази молба обаче не отговаря на някои изисквания за форма, предвидени в полския закон, по-конкретно на изискването за посочване на стойността на вземането в полска парична единица, като главницата е посочена в евро. Освен това г-жа Szyrocka иска да ѝ бъдат платени лихви, считано от определена дата до плащането на главницата по нейното вземане.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Вроцлавският окръжен съд, Полша) отправя запитване до Съда във връзка с тълкуването на този регламент.

Съдът припомня, че регламентът, макар и нито да заменя, нито да хармонизира националните механизми за събиране на безспорни вземания, има за цел да въведе унифициран механизъм за събиране на такива вземания. Тази цел би била поставена под съмнение, ако държавите членки биха могли в своето национално законодателство да предвиждат по принцип допълнителни изисквания, на които трябва да отговаря молбата за издаване на европейска заповед за плащане. Всъщност такива изисквания биха довели не само до въвеждането в различните държави членки на разнородни изисквания по отношение на такава молба, но биха довели и до увеличаване на сложността, на продължителността и на разходите, свързани с производството по издаване на европейска заповед за плащане. От това Съдът прави извода, че регламентът урежда изчерпателно изискванията, на които трябва да отговаря молбата за издаване на европейска заповед за плащане.

¹ Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане (ОВ L 399, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108).

Съдът обсъжда по-нататък възможността за националната юрисдикция при обстоятелства като тези в главното производство да изисква молителят да допълни своята молба за издаване на европейска заповед за плащане, като посочи стойността на вземането в полска парична единица, за да могат да бъдат определени разходите, свързани с производството. Съдът отбелязва, че в отсъствието на хармонизация на националните механизми за събиране на безспорни вземания процесуалните правила за определяне на разходите, свързани с производството, се уреждат от правния ред на държавите членки. Следователно националната юрисдикция е свободна да определя размера на разходите, свързани с производството, при условия и ред, предвидени в нейното национално законодателство, като обаче условията и редът, предвидени в това законодателство, не трябва да бъдат по-неблагоприятни от предвидените за сходни положения по вътрешното право и те не трябва да пречат за упражняването на правата, произтичащи от правото на Съюза.

Що се отнася, освен това, до въпроса дали молителят има възможност да претендира и лихвите за времето до плащането на главницата, Съдът решава, че регламентът относно заповедта допуска тази възможност. Съдът подчертава в това отношение, че едно различно тълкуване не би съответствало на неговата цел, като се има пред вид, че то би могло да увеличи продължителността и сложността на производството по издаване на европейска заповед за плащане, да увеличи разходите за него и да възпира молителите от подаването на молба за започване на такова производство, като ги подтикне да прибягват по-скоро към националните производства, които им позволяват да получат пълния размер на лихвите. Съдът изтъква също така, че всеки въпрос, попадащ в обхвата на материалното право, включително и този за вида лихви, които могат да бъдат претендирани в рамките на това производство, по принцип се урежда от правната уредба, приложима към правоотношението между страните, от което произтича съответното вземане.

И накрая, Съдът обсъжда начина, по който националната юрисдикция следва да попълни формуляра на европейската заповед за плащане, който не предвижда изрично възможността да се посочи, че на длъжника е разпоредено да плати лихвите, начислени до плащането на главницата. Той преценява в това отношение, че при обстоятелства като тези в главното производство, съдържанието на този формуляр трябва да бъде адаптирано към конкретните обстоятелства по делото, така че юрисдикцията да може да вземе решение в това отношение. Затова в случаите, в които на длъжника се разпорежда да плати лихвите, начислени до плащането на главницата, националната юрисдикция може да определи конкретния начин на попълване на този формуляр, така че попълненият по този начин формуляр да позволи на длъжника да възприеме недвусмислено съдебния акт, на основание на който той трябва да плати на молителя лихвите, начислени до плащането на главницата и ясно да установи лихвения процент, както и датата, считано от която се претендират тези лихви.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708